

Arrest

nr. 53 332 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 december 2009 en heeft zich op 21 december 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 mei 2010 en 8 september 2010.

1.3. Op 15 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Deriekh. U zou sinds 2008 als taxichauffeur gewerkt hebben. Eén à twee maanden later zou uw oom, M.(...) R.(...), een lid van de Yekiti partij, u gevraagd hebben om hem te helpen leden te vervoeren en pamfletten mee te nemen in de taxi. U zou akkoord zijn gegaan aangezien u sympathie had voor de partij. Op 13 augustus 2008 zou u uw oom samen met drie andere mannen vervoerd hebben. Ze zouden kartonnen dozen met pamfletten meegenomen hebben. Onderweg zou een agent van de Amn ad-Dawla (Staatsveiligheid), een zekere A.(...), u met zijn autolichten teken gegeven hebben opdat u zich aan de kant zou stellen. U zou echter sneller zijn beginnen te rijden en even verderop zouden jullie uit de taxi zijn gestapt om vervolgens te voet verder te vluchten. U en uw oom zouden naar het dorp Kasr Dib gevlucht zijn, de drie anderen zouden richting het dorp Gardami gevlucht zijn. Jullie zouden tot middernacht ondergedoken zijn bij een zekere Adel die een winkel had naast die van uw oom. Adel zou naar uw vader gebeld hebben. 's Nachts zou hij jullie naar een soort plaats gebracht hebben waar het vee verzameld werd, en waar jullie tot 28 augustus 2009 onderdoken. Uw andere oom, Hassan, de broer van uw oom M.(...), zou jullie eten zijn komen brengen en een GSM aan uw oom M.(...) gegeven hebben. Uw oom Hassan zou u meegedeeld hebben dat uw vader was meegenomen ter ondervraging. Er zou hem meegedeeld zijn dat er papieren in de auto gevonden waren en ze wisten dat uw oom bij u was. U zou per vrachtwagen naar Aleppo zijn gereisd. Uw oom M.(...) zou zijn achtergebleven omdat hij zaken met de partij wilde afhandelen. Vanuit Aleppo zou u per wagen naar een dorp zijn gereisd. Vervolgens zou u te voet de grens met Turkije zijn overgestoken. In Turkije zelf zou u per motor verder gereisd zijn naar een dorp. De volgende dag zou u per wagen naar een onbekende stad zijn gebracht. Tijdens uw verblijf van ongeveer vier maanden in Turkije zou u via uw vader vernomen hebben dat er geen oplossing mogelijk was. Hij zou een advocaat om advies gevraagd hebben, maar deze advocaat had gezegd dat er geen oplossing mogelijk is aangezien het een 'partijgelieerde' zaak betreft. Uw vader zou u meegedeeld hebben dat uw oom M.(...) de partij vervoegd heeft en ook het land zal verlaten. Op 20 december 2009 zou u Turkije verlaten hebben per vliegtuig. U zou gebruik gemaakt hebben van een vals paspoort op naam van Ali. U zou na een vlucht van ongeveer vijf uur in een onbekend land zijn aangekomen. De smokkelaar zou u vergezeld hebben. Vervolgens zou u per wagen verder gereisd zijn en dezelfde dag nog in België zijn aangekomen. Op 21 december 2009 heeft u hier in België asiel aangevraagd. Vóór het eerste interview op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 17 mei 2010, zou u contact gehad hebben met uw vader. Hij zou uw originele identiteitskaart, rijbewijs en militair boekje naar u hebben opgestuurd en u meegedeeld hebben dat de politie langs was gekomen op zoek naar u. Na het interview op 17 mei 2009 zou u aan kameraden van de Yekiti partij in België nieuws gevraagd hebben over uw oom M.(...) maar zij zouden u geen antwoord hebben kunnen bieden. Vóór de maand Ramadan 2010 zou u nogmaals uw vader gecontacteerd hebben, maar enkel om hem een zalige Ramadan toe te wensen.

B. Motivering

Er dient na uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1 op 17 mei 2010 en CGVS 2 op 8 september 2010) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de manier waarop u beweert te hebben gereisd. Zo beweert u weliswaar Turkije te hebben verlaten via de luchthaven, maar niet te weten welke luchthaven dit dan wel was. Dit is opmerkelijk daar dit duidelijk aangegeven staat op en in elke luchthaven en er sowieso toch van u kan verwacht worden zich hieromtrent bij uw smokkelaar te hebben geïnformeerd (gehoorverslag CGVS 1, p. 8). Vervolgens verklaart u met een paspoort te zijn gereisd waarvan u enkel wist welke voornaam hierin opgenomen was. U zou geen benul hebben gehad van de achternaam die hierin werd gebruikt, noch van de gevoerde nationaliteit, noch weet te hebben of er al dan niet een visum in dit document was opgenomen. Het feit dat u enkel de voornaam Ali kende en de smokkelaar u had opgedragen te doen wat hij deed (gehoorverslag CGVS 1, p. 9), biedt geen afdoende verschooning voor dit totale gebrek aan kennis aangezien het tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is dat u individueel zou worden gecontroleerd en u over uw identiteit zou worden

ondervraagd. In dit opzicht kan er dan ook van worden uitgegaan dat de smokkelaar u grondig zou hebben voorbereid zodat u, in geval van controle, 'geloofwaardige' verklaringen zou afleggen. Het feit dat u zich geen zorgen moest maken omdat de smokkelaar u zei dat het zijn werk is en u enkel de voornaam Ali diende mee te delen (gehoorverslag CGVS 1, p. 10), is niet aannemelijk aangezien het in zijn eigen belang was dat u op de hoogte was van deze essentiële gegevens (achternaam, nationaliteit, visum). Zo u immers tegen de lamp zou lopen zou ook hij problemen riskeren daar hij u vergezelde. Het feit dat u ook niet weet met welke luchtvaartmaatschappij u reisde en niet weet naar waar u vloog (gehoorverslag CGVS 1, p. 9), doet verder vermoeden dat u de ware toedracht van uw reisweg voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen. Immers, dergelijke gegevens worden tijdens de vlucht verschillende keren omgeroepen en uw loutere verklaring dat u geen schrik moest hebben en vertrouwen moest hebben in de smokkelaar biedt geen afdoende verschoning. Daarenboven kunt u op geen enkele manier deze door u beweerde reisweg staven terwijl u toch op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een instapkaart en/of bagageticket. Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw reisweg en een dergelijke vaststelling heeft ook een negatieve invloed op uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de door u aangehaalde asielmotieven, u verklaart Syrië te hebben verlaten nadat er in uw taxi partijmateriaal teruggevonden was en u ervan verdacht werd samen te werken met uw oom M.(...), doet er zich ook een geloofwaardigheidsprobleem voor (gehoorverslag CGVS 1, pp. 4 en 7). Vooreerst dient opgemerkt dat het toch wel merkwaardig is dat jullie, na de auto aan de kant te hebben gezet en de vlucht te hebben genomen, de twee kartonnen dozen met daarin het partijmateriaal gewoon in de auto hebben achtergelaten. U hiernaar gepeild verklaart dat jullie de tijd niet hadden om iets te doen en bijgevolg deze dozen hadden achtergelaten (gehoorverslag CGVS 1, p. 4). Uw uitleg kan niet overtuigen: u vervoerde personen van een 'verboden' partij in het bezit van 'verboden' materiaal. Dergelijke personen moeten zich maar al te zeer bewust zijn geweest van het feit dat hun betrokkenheid bij een dergelijke partij een risico inhoudt en er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij, wanneer ze onderweg zijn met partijmateriaal, zeer alert zijn en van tevoren een 'scenario' hebben afgesproken wat te doen indien er zich problemen zouden voordoen en niet zomaar deze dozen met belastend materiaal zouden hebben achtergelaten. Verder verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS dat uw oom M.(...) lid is van de Yekiti partij, maar dat u niet de volledige partijnaam kent. De naam van de voorzitter kent u wel: Fouad Aliko (zie Vragenlijst dd. 18 januari 2010, punt 3.5, p. 2). Toen u op de zetel van het CGVS opnieuw gevraagd werd wat de volledige naam is van de partij, gaf u zonder aarzeling de naam "Hizb al Yekiti al Kurdi fi Suriy" op. U beweerde de volledige naam te kennen via uw oom en de andere personen aangezien u vaak hun pamfletten ging ophalen (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). Geconfronteerd met deze discrepantie in uw vragenlijst, vergoelijkt u dit door te stellen dat er u toen niet de vraag werd gesteld welke partij u hielp en u zelf gezegd hebt dat het de partij van Fuad Aliko is (gehoorverslag CGVS 1, p. 11). Uit de geschreven weergave van het gehoor op de DVZ blijkt duidelijk dat u zelf expliciet verklaart niet de volledige naam van de Yekiti partij te kennen, enkel de naam van de voorzitter Fouad Aliko waardoor bovenstaande vergoelijking geen afdoende verschoning biedt daar u deze verklaringen, nadat ze u in het Kurmanji waren voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend (zie Vragenlijst dd. 18 januari 2010, p. 3). Het feit dat u in het begin van uw asielprocedure niet de volledige partijnaam kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien het een essentieel element binnen uw vluchtaanleiding betreft. Zo zou u immers al sinds begin 2008, op vraag van uw oom die lid is van de partij, de partij geholpen hebben door hem en andere personen te vervoeren en door partijpamfletten te transporteren (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12). Verder beweerde u ten overstaan van de DVZ dat u tijdens uw verblijf bij Adel naar uw vader gebeld hebt om hem op de hoogte te brengen van uw wedervaren en dat hij u meedeelde dat u daar moest blijven totdat hij een oplossing gevonden had (zie Vragenlijst dd. 18 januari 2010, punt 3.5, p. 2). Op de zetel van het CGVS echter verklaarde u dat u tijdens uw verblijf bij Adel geen contact had met uw familie aangezien u en uw oom jullie simkaarten hadden weggegooid en u noch uw oom contact hadden met iemand (gehoorverslag CGVS 1, pp. 5 en 6). Toen u echter met uw verklaring in de Vragenlijst werd geconfronteerd, beweert u dat niet u met uw vader gesproken hebt maar dat Adel met uw vader gesproken heeft (gehoorverslag CGVS 1, p. 6).

Het ongeloofwaardige karakter van uw vrees voor vervolging wordt andermaal bevestigd door het feit dat u bitter weinig stappen hebt ondernomen om nuttige informatie te vergaren over uw actuele situatie in Syrië. Zo zou u enkel uw vader gecontacteerd hebben maar uit veiligheidsoverwegingen het gesprek afgebroken hebben toen uw vader over de politie begon te praten. Bijgevolg hebt u geen actuele informatie over uw situatie en weet u niet eens of er intussen al dan niet een proces tegen u loopt (gehoorverslag CGVS 2, pp. 2 en 4; gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Verder hebt u niemand anders trachten te contacteren om op de hoogte te worden gebracht over uw situatie in Syrië en dit omdat u niet weet met wie u, behalve uw familie, nog contact zou kunnen opnemen. U erop gewezen

dat u toch wel vrienden of andere familieleden moet hebben via dewelke u informatie zou kunnen vergaren, ontwijkt de vraag en stelt dat u nooit uw moeder zou hebben achtergelaten als de situatie niet kritiek zou zijn (gehoorverslag CGVS 1, p. 15). Het is ook zeer opmerkelijk dat u niet over het nummer van uw oom Hassan beschikt en u daarenboven verklaart niets met hem te maken te hebben (gehoorverslag CGVS 1, p. 10), dit terwijl deze oom Hassan zich voor u inzette door u onderdak te bieden tijdens uw 'onderduikperiode' in Syrië en u vervolgens uit het land hielp vluchten (gehoorverslag CGVS 1, pp. 7 en 8).

Er dient te worden geconcludeerd dat u er gezien bovenstaande observaties niet in bent geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een risico loopt zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw rijbewijs, militair boekje en uw identiteitskaart, hebben enkel betrekking op uw identiteit een gegeven dat hier niet ter discussie staat. In de marge dient nog aangestipt dat de manier waarop deze documenten in uw bezit zijn gekomen de nodige verbazing wekt. U stelt dat u deze documenten hebt gekregen van een persoon die u vroeg of u Imad was. Gevraagd of het dan misschien een Belg was die voor de post werkte, komt u niet verder dan te stellen dat hij een vreemde taal sprak, u niet wist wie dat was, maar dat hij een zwarte wagen had (gehoorverslag CGVS 1, p.13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Verzoeker onderneemt een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft zijn reisweg, zijn asielmotieven en het vergaren van actuele informatie.

Er worden geen bijkomende documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er (i) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij beweert te hebben gereisd, hetgeen een negatieve invloed heeft op zijn algemene geloofwaardigheid, (ii) er zich met betrekking tot zijn eigenlijke asielmotieven ook een geloofwaardigheidsprobleem voordoet, zoals uitgebreid toegelicht, (iii) hij bitter weinig stappen ondernomen heeft om nuttige informatie te vergaren over zijn actuele situatie, (iv) zijn documenten slechts betrekking hebben op zijn identiteit, en (v) de manier waarop hij deze documenten zou hebben vergaard de nodige verbazing wekt.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad stelt vast dat aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsvrees, met name dat hij met behulp van een smokkelaar Syrië ontvlucht is nadat hij een controle van de Syrische staatsveiligheid negeerde omdat hij leden van de Yekiti partij vervoerde en pamfletten meenam in zijn taxi, geen enkel geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.4.1. Zo legt verzoeker vooreerst geen enkel document neer ter staving van zijn reisweg en kan hij ook, met uitzondering van de voornaam op zijn vals paspoort, geen toelichting geven over zijn reisdocumenten en reisweg. De Raad stelt vast dat verzoeker geen weet heeft van de naam van de luchthaven van waaruit hij vertrok en dat zijn verweer hieromtrent, met name dat hij analfabeet is, hij niet kan lezen en hij geen Turks noch Engels verstaat, niet kan overtuigen, omdat van verzoeker kan verwacht kon worden dat hij zich omtrent de luchthaven van vertrek bij zijn smokkelaar zou hebben

geïnformeerd en dat de vluchtinformatie meermaals wordt omgeroepen. Verzoeker bevestigt verder dat hij enkel wist dat hij Ali heette volgens het valse paspoort, hij dit bij controle zo diende te zeggen van de smokkelaar, hem aan geen enkele grenspost een vraag gesteld werd over zijn identiteit, hij van zijn smokkelaar enkel het vliegticket en paspoort diende te tonen, de smokkelaar hem zei zich niet ongerust te maken, en dat hij na vier uur rijden met de auto vanuit de luchthaven aan het Zuidstation in Brussel aankwam. Echter, deze herhaling van zijn eerdere verklaringen kan geen verschoning bieden voor zijn gebrekkige kennis over de gegevens van zijn paspoort, de vraag of er een visum in zijn paspoort was opgenomen, met welke luchtvaartmaatschappij hij vloog en naar waar hij vloog aangezien er door de commissaris-generaal terecht werd op gewezen dat *“het tijdens een dergelijk traject niet ondenkbaar is dat u individueel zou worden gecontroleerd en u over uw identiteit zou worden ondervraagd. In dit opzicht kan er dan ook van worden uitgegaan dat de smokkelaar u grondig zou hebben voorbereid zodat u, in geval van controle, ‘geloofwaardige’ verklaringen zou afleggen. Het feit dat u zich geen zorgen moest maken omdat de smokkelaar u zei dat het zijn werk is en u enkel de voornaam Ali diende mee te delen (gehoorverslag CGVS 1, p. 10), is niet aannemelijk aangezien het in zijn eigen belang was dat u op de hoogte was van deze essentiële gegevens (achternaam, nationaliteit, visum). Zo u immers tegen de lamp zou lopen zou ook hij problemen riskeren daar hij u vergezelde.”*

2.4.2. Verder maakt verzoeker ook in het geheel niet aannemelijk voor de Koerdische partij Yekiti mensen te hebben vervoerd en pamfletten te hebben opgehaald. Binnen de Syrische context waarvan het algemeen geweten is dat (verboden) Koerdische partijen nauwlettend in de gaten worden gehouden door de Syrische veiligheidsdiensten die over uitgebreide netwerken beschikken, is het immers niet aannemelijk dat verzoekers vader, die geen sympathisant is van de partij en die eigenaar is van de taxi waarmee verzoeker reed, op de vraag van verzoeker of hij met de taxi de partij mocht helpen, antwoordde *“dat het normaal is dat ik het mag doen”* (CGVS, gehoor I, p. 3 en 12). Verzoekers vader moet zich immers terdege bewust zijn geweest van de risico 's die met dergelijke activiteiten gepaard gaan en zijn nonchalante houding hierover is dan ook niet geloofwaardig binnen, vermits hij op die manier niet alleen zijn auto op het spel zet om ook zijn veiligheid en vrijheid. In deze context werd in de bestreden beslissing ook terecht opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker en de vier partijleden, na de auto aan de kant te hebben gezet en de vlucht te hebben genomen, de kartonnen dozen met daarin het partijmateriaal gewoon in de auto zouden hebben achtergelaten. Immers, de partijleden moeten zich bewust geweest zijn van de gevaren om met verschillende leden samen partijmateriaal te vervoeren in een taxi, zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat zij wel een scenario zouden hebben afgesproken wat te doen indien er zich problemen zouden voortdoen. Overigens is het weinig realistisch dat vier partijleden samen gevoelig partijmateriaal, met name dozen pamfletten, zouden vervoeren vermits bij een probleem de veiligheidsdiensten 4 opposanten van het regime in ene keer zouden kunnen aanhouden. Het hele relaas wordt verder op de helling gezet door de bewering dat verzoeker de auto aan de kant zette, zij allen uit de auto sprongen en te voet verder vluchtten terwijl ze door een wagen van de staatsveiligheid werden achtervolgd.

De Raad stelt nog vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt en zoals reeds in de bestreden beslissing werd aangehaald, hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde: *“Mijn oom langs vaderskant, M.(...), was politiek actief, Hij was lid van de partij Yekiti. De volledige naam van de partij ken ik niet. De naam van de voorzitter ken ik wel; Fouad Alliko.”* (eigen onderlijning, vragenlijst DVZ, p. 2) terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal probleemloos de volledige naam van de partij kon geven, met name *“Hizb al Yekiti al Kurdi fi Suriy”* (CGVS gehoor I, p. 11). Dat in Syrië de naam van de partij vaak wordt aangeduid door een verwijzing naar de voorzitter, doet niets af aan het feit dat deze incoherentie verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt aangezien van verzoeker, die bijna twee jaar lang op vraag van zijn oom die lid is van de partij, de partij zou geholpen hebben door hem en andere personen te vervoeren en door pamfletten te transporteren, mag verwacht worden dat hij van hij het begin van de procedure correct de volledige naam van de partij kan geven.

Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over het contact met zijn vader tijdens zijn verblijf bij A. Hij deelt in zijn verzoekschrift mee dat toen hij onderweg was naar A., de simkaarten vernietigd werden zodat de veiligheidsdiensten hem niet konden opsporen, hij dezelfde nacht om 12 uur werd opgepikt door een motor en overgebracht naar een stal met schapen van H. en enkel A. met zijn vader gesproken heeft maar hijzelf niet, doch deze herhaling van enkele van zijn verklaringen is niet afdoende om het geheel van zijn tegenstrijdige verklaringen te verklaren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker immers dat hij tijdens zijn verblijf bij A. naar zijn vader gebeld had om hem op de hoogte te brengen van zijn wedervaren en dat hij hem meedeelde dat hij daar moest blijven totdat hij een oplossing gevonden had (vragenlijst DVZ, p. 2), hetgeen niet strookt met zijn verdere verklaring dat

hij tijdens zijn verblijf bij A. geen contact had met zijn familie aangezien hij en zijn oom hun simkaarten hadden weggegooid en hij noch zijn oom contact hadden met iemand (gehoor CGVS I, p. 5 en 6) en hij nog anders na confrontatie met zijn eerdere verklaring beweerde dat hij niet met zijn vader gesproken had maar dat A. met zijn vader gesproken heeft (gehoor CGVS I, p. 6).

2.4.3. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, tenslotte redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hiervan de nodige bewijsstukken te bekomen. De Raad stelt vast dat, nadat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij bitter weinig stappen heeft ondernomen om nuttige informatie te vergaren over zijn actuele situatie in Syrië, verzoeker plots aanhaalt dat zijn vader onlangs contact met hem heeft opgenomen en dat die hem meedeelde dat hij opgepakt is geweest door de politie, hij een verklaring diende te ondertekenen dat hij alle informatie over verzoeker diende door te geven aan de politie, en de autoriteiten nogmaals bij zijn thuis geweest zijn om verzoeker te zoeken, doch dat hij zich hierbij beperkt tot blote beweringen waaraan gezien bovenstaande vaststellingen niet het minste geloof kan worden aan gehecht.

2.5. Waar verzoeker nog aanvoert dat hem op het Commissariaat-generaal geen vragen werden gesteld aangaande zijn aanhouding, hetgeen hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermeldde, leest de Raad in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding op het gehoor op het Commissariaat-generaal dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij twee dagen in de gevangenis zat naar aanleiding van een incident op het Koerdische Newroz-feest, doch dat deze arrestatie plaatsvond op 21 maart 2009, hij dankzij de tussenkomst van zijn advocaat vrijkwam en ook zijn auto werd vrijgegeven (vragenlijst DVZ, adm.doss. stuk 7, p. 2). Verzoeker maakte verder geen melding van problemen naar aanleiding van deze arrestatie en ook bij de vraag naar de belangrijkste feiten die hem doen vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal gedood worden, laat hij deze arrestatie onbesproken. Bovendien werd verzoeker bij het afsluiten van beide gehoren gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, waarop hij telkens ontkennend antwoordde (gehoorverslag 8 september 2010, adm.doss. stuk 3A, p. 5 en gehoorverslag 17 mei 2010, adm.doss. stuk 3B, p. 16). Verzoeker toont derhalve niet aan dat deze arrestatie als bijkomende vervolgingsgrond mede in aanmerking diende te worden genomen bij de beoordeling van zijn vervolgingsvrees bij terugkeer naar Syrië.

2.6. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus afdoende gemotiveerd en besloot terecht verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen. Verzoeker slaagde er niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS